

дните, които са изминали от неочакваното събитие.

Тя взе малкия Петър на ръце, обсипа го с нежни ласки и тръгна да подири царя, когато по каменната настилка под прозорците бързо изтрополиха конски копита. Анна надникна от прозореца, радостно извика, подаде малкия престолонаследник на Белослава и изтича по стълбите. Ала Мария беше вече посрещнала гончията, още при слизането му от коня. Това не би никакъв гончия, а сам Родопския деспот Алексей Слав.

Той скоочи на земята и улови за ръце царската дъщеря, завъртя я около себе си, потупа я по бузата, след това избърса челото си от потта, която бе изникнала от бързата язда, изтърси дрехите си от праха и побърза да посрещне царицата, която бе застанала връз най-горното стъпало на главния вход. След миг, връз полегатия друм, който идеше от крепостната порта, се зададе кочия, теглена от три чифта яки коне.

— Леля ~~Ташарак~~ ^{Севина!} — извика Мария, като се спусна да посрещне старата сестра на Асена, Петра и Калояна.

Деспотът не можа да удържи новината, която го бодеше по целия път. Като се навеждаше да целуне ръка на царицата, той леко пошъпна:

— Идат ви гости ~~и~~ сватовници, Анна...

В първия миг младата жена не можа да разбере. Сватовници? Та те нямаха още моми за женене. Ала когато спря очи връз тънката, израстнала снага на Мария, тя неволно прехапа устни. Нима и тя не се бе омъжила на нейната възраст? Нима щяха да им я отнемат вече? И сърцето ѝ се сви от мъчителна скръб. За нея младите дъщери на Иоан Асена бяха нещо повече от завареници, тя ги обичаше с майчинска загриженост и сестринска привързаност. А те двете тъй горещо обожаваша малкия си брат Петър — как щяха да ги откъснат от него, от бащин дом, от родина. Но такава бе съдбата на женската челяд. Нима и тя самата не ~~би~~ ^{беше} забравила почти, че е била някога дъщеря на крал